

Lucifer

Hoe helder de maan ook scheen op deze late oktoberavond, de sluipende gestalte in zijn inktzwarte pak was zo goed als onzichtbaar. Haast nog donkerder dan zijn schaduw in het maanlicht. Hoewel, zijn? Of het een man was kon je onmogelijk zien; de gestalte had zijn, of haar, gezicht bedekt met een sjaal. Ook de flits van de aangestoken lucifer was te kort en te zwak om iets over deze persoon prijs te geven. Het haast achteloos weggegooide, brandende stukje hout landde op een klein hoopje bladeren en takjes op het tegelpad. Dat moest wel met benzine zijn doordrenkt, want in nog geen tiende van een seconde laaide een grote, vette, oranje vlam op met in zijn punten een walm van roetzwarte rooksluizen. In minder dan geen tijd vond de vlam het benzinespoor van een paar centimeter breed dat over het pad in de richting van de voordeur van het trotse houten huis liep. De zwarte gestalte was toen allang verdwenen. Dat was ook niet zo moeilijk, zo aan de rand van het bos. Tussen de bomen kon je je uitstekend uit de voeten maken. Wie wilde kon zich daar gemakkelijk nog even verschuilen om ongezien de loop van de gebeurtenissen af te wachten. Als je de weg een beetje kende was het een fluitje van een cent om daarna door het bos weg te sluipen. In het donker misschien wat lastiger, maar het zag er niet naar uit dat een duistere figuur als deze zich daardoor zou laten afschrikken. Aan de andere kant van het bos, in de rustig slapende middenstandswijk, kon je gemakkelijk weer tevoorschijn komen en in je auto stappen alsof er niets was gebeurd. Ongetwijfeld was de vluchtroute van tevoren secuur uitgestippeld. Misschien stond er wel een handlanger te wachten.

De deur van het huis, die overduidelijk ook was overgoten met benzine, ontving het vuurspoor met open armen. Dorstig slurpte de vlam van de druipnatte brandstof en kreeg daardoor kracht genoeg om een aanslag te doen op de bruine verflaag, die kokend en blaartrekkend oploste en zo het kale hout eronder blootlegde. Gulzig deed het vuur zich tegoed aan deze heerlijke lekkernij. Smullend groeide het verder, aangewakkerd door een vriendelijk oktoberbriesje. Zuchtend viel de deur uit zijn vermoeide scharnieren en stierf. Brutaal trad de brand naar binnen. Als een varkentje dat in de modder wroet snuffelde hij wat rond en vrat aan de mat en de bamboe slippers ernaast. Zijn rook trok over de vloer en kroop in de kieren van de schuifdeuren die op het halletje uitkwamen, terwijl zijn vuur aan de vloer knaagde en spelletjes speelde met de trapleuning. Waar de trek in huis het sterkste was, daar ging hij naar toe. De brand liet zich meezuigen met de tocht en nam in zijn gang ook bezit van de deur waar hij onderdoor kroop. Vol overgave deed hij zich tegoed aan de tatami in de dojo en alles wat erop lag. Ook de kasten en de rekken langs de kant moesten eraan geloven. Langs de wanden opklimmend reikte hij naar het plafond. In zijn hitte liet hij de ramen barsten en in duizenden scherven uiteenvallen. De blijdschap van de brand was zo groot dat hij het hele huis wel kon omarmen. Strelend gingen zijn vurige vingers over de planken van de buitenmuren, wandelde lachend de hoek om en baande zich een weg in de richting van de keukendeur. Zorgeloos vrat hij zich verder door zijn feestmaal. Zijn vlammen hoefden niet eens te vrijen met de gastank die aan de achtermuur hing. En ook niet met de jerrycan met benzine naast het noodaggregaat. Zijn hitte alleen was al ruim voldoende. Op de keper beschouwd had hij de hulp van die brandstoffen ook helemaal niet nodig. Zonder hen stond het huis ook al in lichterlaaie.